

Arrest

nr. 86 832 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN DEN BOSSCHE, die *loco* advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2011 dient verzoeker te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning in met mevr. S.M. van Nederlandse nationaliteit.

Op 31 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie.

Op 8 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan

verzoeker ter kennis gebracht op 11 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.01.2012 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): L. J. J.

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Luanda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 43, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat het verblijf mag geweigerd worden om redenen van openbare orde wanneer ze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Uit de beschikking van de Nederlandse Immigratie -en Naturalisatiedienst (9912-21-8109, V-nummer: 070.203.1592) blijkt het volgende:

"(..)Bij beschikking van 5 juli 2004 is de asielaanvraag wederom afgewezen. Op 30 juli 2004 is hiertegen namens betrokkene beroep ingesteld. Bij uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage van 10 februari 2006 is het beroep ongegrond verklaard. Tevens is de rechtbank in deze uitspraak van oordeel dat de IND terecht artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag (hierna: Vv) op betrokkene van toepassing heeft verklaard. Tegen deze uitspraak is op 15 maart 2006 namens betrokkene hoger beroep ingesteld. In de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 2 augustus 2006 is het hoger beroep ongegrond verklaard en wordt de uitspraak van de rechtbank van 10 februari 2006 bevestigd. (..)

Ten aanzien van de voorgenomen verhuizing van Mevr. M. als EU burger en betrokkene als haar echtgenoot naar (Schengenland) België:

Volgens de uitspraken van de Vreemdelingenkamer te Amsterdam van 27 maart 2009 (08/7350:08/7351) en de Vreemdelingenkamer Den Bosch van 16 maart 2010 (09/789) wordt een persoon aan wie artikel 1(F) Vv is tegengeworpen door de internationale gemeenschap gezien als een gevaar voor de (internationale) openbare orde en veiligheid.

Deze uitspraken beroepen zich op de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 31 oktober 2008, nr. 200801101/1 (JV 2009, 8). Volgens de uitspraak van de Afdeling wordt met de ongewenstverklaring beoogd het verblijf van de vreemdeling in zowel Nederland als het gehele Schengen-gebied tegen te gaan. In het besluit is dan ook gemotiveerd waarom de ongewenstverklaring in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland is en noodzakelijk is in het belang van de openbare orde. Het gaat daarbij niet alleen om de Nederlandse maar ook om de internationale openbare orde. Artikel 1 (F) Vv is er juist op gericht te voorkomen dat personen die zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven in één land bescherming zullen vinden in een ander land (..).

Derhalve is een ander Schengenland met name België in het kader van de (internationale) openbare orde gebaat bij de ongewenstverklaring van betrokkene door Nederland. Dit niettegenstaande de verhuizing van betrokkene echtgenote, de EU burger mevrouw M. naar België. Het belang van betrekkingen, niet enkel in het kader van goed nabuurschap, tussen de Schengenlanden is hiermee gediend (..). "

De toepasselijkheid van artikel 1F van de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 1951 in Nederland leidt tot het feit dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de ernst van de feiten blijkt dat de bescherming van de openbare orde, alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zwaarder dient te wegen dan het belang van betrokkene bij een ongestoord familie –en gezinsleven.

De misdrijven die door betrokkene werden gepleegd zijn van die aard (misdrijven tegen de mensheid), dat ze een continue, werkelijke en ernstige bedreiging zullen blijven voor de openbare orde en veiligheid.

Bijgevolg wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting en van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker werd geweigerd om de volgende reden:

"Artikel 43 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat het verblijf mag geweigerd worden om redenen van openbare orde wanneer ze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van betrokkene. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen;"

Eerste onderdeel

Vervolgens wordt er verwezen naar en geput uit het dossier van verzoeker bij de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst ;

Men verwijst naar twee verschillende zaken;

Enerzijds is er de asielprocedure van verzoeker in Nederland:

Verzoeker is op 13/12/99 Nederland binnengekomen en heeft op 21/12/99 een verblijfsvergunning asiel aangevraagd;

Op 05/07/04 werd de aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning asiel afgewezen bij beschikking van de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Hiertegen tekende verzoeker (schorsend) hoger beroep aan. In beroep volgde op 10/02/06 een uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage (zittingsplaats Arnhem) waarbij dit beroep ongegrond verklaard werd;

Anderzijds is er de ongewenstverklaring van verzoeker bij beschikking van de Nederlandse Immigratie en Naturalisatiedienst van 28/12/10:

Verzoeker werd naar Nederlands nationaal recht ongewenst verklaard bij beschikking van 28/12/10;

Verzoeker heeft hiertegen bezwaar aangetekend bij souverend bezwaarschrift van 04/02/11 en aanvullend bezwaarschrift van 15/03/11; Dit beroep is nog steeds hangende;

(stukken 3 en 4)

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing aldus naar een beschikking van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van 28/12/10 welke:

- geveld werd naar Nederlands nationaal recht en bedoeld is voor Nederlands grondgebied*
- niet definitief is nu het hoger beroep hiertegen nog hangende is;*

Het is dus duidelijk dat men dit niet kan aanwenden om op basis hiervan toepassing te maken van artikel 43 2° van de wet van 15.12.1980;

Tweede onderdeel

Artikel 43 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat het moet gaan om een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving;

Terwijl in casu men verwijst naar de eigen verklaringen van verzoeken in het kader van zijn asielaanvraag in Nederland op 21/12/99;

Verzoeker verklaarde asiel te hebben aangevraagd om te kunnen ontsnappen aan het leven waarin hij in Angola ongevraagd en ongewild was terechtgekomen;

Verzoeker diende om op straat te kunnen overleven deel uit te maken van een groep (bende) en heeft eerlijk en open relaas gedaan van de door deze bende gepleegde feiten en zijn aandeel hierin;

Het betreft dus feiten van minstens 12 jaar geleden (en langer) die zich in Angola hebben afgespeeld in het kader van het overleven op straat waaraan verzoeker zelf een einde heeft gemaakt door een nieuw leven te beginnen;

Verzoeker heeft zich nadien noch op Nederlands noch op Belgisch grondgebied schuldig gemaakt aan welke strafbare feiten dan ook;

In Nederland werd geen strafprocedure gevoerd waarin werd vastgesteld dat verzoeker een zogenaamde 1 F-er is;

Verzoeker heeft een blanco strafregister (stuk 5);

*Het gedrag van verzoeker vormt aldus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving;
Zodat de bestreden beslissing door alzo te oordelen artikel 43 é° van de wet van 15.12.1980 geschonden heeft;
Dat dit middel (2 onderdelen) voldoende ernstig is;”*

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling (met name artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet) uitdrukkelijk gemotiveerd dat het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het gedrag van verzoeker vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

(...)”

De Raad merkt op dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet voor het bestuur om, binnen vastgestelde perken, het verblijf aan de partner van een Nederlandse onderdaan te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Voormelde bepaling stelt uitdrukkelijk dat de redenen van openbare orde of nationale veiligheid ,die een bestuur ertoe brengen een verblijf te weigeren in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de persoon die vraagt om tot een verblijf te worden toegelaten.

Waar verzoeker betoogt dat het niet volstaat te verwijzen naar de asielprocedure van verzoeker in Nederland en de ‘ongewenstverklaring’ in Nederland omdat deze beschikking geveld werd naar

Nederlands nationaal recht en beperkt is tot het Nederlandse grondgebied en deze beschikking niet definitief is nu hoger beroep hiertegen nog hangende is, kan hij niet worden gevolgd.

Het gegeven dat de Nederlandse beschikking van 'ongewenstverklaring' werd genomen naar Nederlands nationaal recht impliceert niet dat verweerder niet zou mogen verwijzen naar deze beschikking. De beschikking genomen op grond van Nederlands nationaal recht verhindert verweerder immers niet de bestreden beslissing te steunen op alle relevante informatie die hem werd bezorgd. Uit de beschikking tot ongewenstverklaring, toegevoegd aan de stukken in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers asielaanvraag door de Nederlandse asielinstanties werd geweigerd omdat er toepassing werd gemaakt van artikel 1 F van de Conventie van Genève. Artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag bepaalt:

“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

Verzoeker betwist niet dat hij uitgesloten werd van het vluchtelingenstatuut omwille van de toepassing van artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag. Een persoon die wordt uitgesloten van het vluchtelingenstatuut wordt door de internationale gemeenschap gezien als een gevaar voor de (internationale) openbare orde en veiligheid. Volgens de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van Nederland wordt met de ongewenstverklaring beoogd het verblijf van de vreemdeling in zowel Nederland als het gehele Schengengebied tegen te gaan. De ongewenstverklaring is niet alleen om de Nederlandse belangen maar ook om de internationale openbare orde te vrijwaren. Artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag is er juist op gericht te voorkomen dat personen die zich schuldig hebben gemaakt aan zeer ernstige misdrijven in één land, bescherming zullen vinden in een ander land. Het gegeven dat de beschikking waarbij verzoeker ongewenst is verklaard in Nederland impliceert niet dat niet naar de inhoud van de beschikking en meer bepaald de uitsluiting van de vluchtelingenconventie op grond van artikel 1 F zou kunnen worden verwezen ter onderbouwing van de stelling dat een vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder niet kan verwijzen naar de beschikking tot ongewenstverklaring van verzoeker genomen door de Nederlandse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikking tot ongewenstverklaring dat *“indien betrokkene tijdig bezwaar maakt tegen dit besluit, worden de hier genoemde rechtsgevolgen niet opgeschort.”* Waar verzoeker betoogt dat hij een beroep heeft ingediend tegen voormelde beschikking blijkt uit de beschikking dat het beroep geen schorsende werking heeft. Het beroep verhindert aldus evenmin de verwijzing naar de beschikking tot ongewenstverklaring door verweerder in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt geen schending van de *“motiveringsverplichting”* aannemelijk.

Verzoeker betwist dat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, nu hij noch op Nederlands, noch op Belgisch grondgebied zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten. Hij heeft een *blanco* stafregister. Waar wordt verwezen naar de toepassing van artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag betreft het feiten van minstens 12 jaar geleden, gepleegd in Angola en steunend op zijn eigen verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag in Nederland.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“De toepasselijkheid van artikel 1F van de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 1951 in Nederland leidt tot het feit dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de ernst van de feiten blijkt dat de bescherming van de openbare orde, alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zwaarder dient te wegen dan het belang van betrokkene bij een ongestoord familie –en gezinsleven. De misdrijven die door betrokkene werden gepleegd zijn van die aard (misdrijven tegen de mensheid), dat ze een continue, werkelijke en ernstige bedreiging zullen blijven voor de openbare orde en veiligheid.”

Verzoeker betwist niet dat hij in Nederland is uitgesloten van het vluchtelingenstatuut en dat hij ongewenst is verklaard in Nederland. Deze feiten worden door verweerder beoordeeld als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wegens zijn persoonlijk gedrag. Gelet op het persoonlijk gedrag dat hem weldegelijk kan worden toegeschreven, kan hem zijn verblijfsrecht worden geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en in uitvoering daarvan artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Waar verzoeker betoogt dat de feiten van minstens 12 jaar geleden dateren en gepleegd zijn in Angola; dat hij noch in Nederland, noch in België strafbare feiten heeft gepleegd, doet hij geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat de misdrijven die door verzoeker werden gepleegd van aard zij (misdrijven tegen de mensheid) dat ze een continue, werkelijke en ernstige bedreiging zullen blijven vormen voor de openbare orde en veiligheid. Verzoeker betwist de feiten niet die hij in Angola heeft gepleegd en op basis van de welke hij uitgesloten is van het vluchtelingenstatuut. Verzoeker betwist aldus niet dat hij misdrijven tegen de mensheid heeft gepleegd. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat dergelijke misdrijven een continue en ernstige bedreiging zullen blijven vormen voor de openbare orde en veiligheid. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht dat het feit dat er geen strafveroordeling is geweest niet in de weg staat dat de Nederlandse asielinstanties, overeenkomstig de Conventie van Genève, kunnen oordelen dat verzoeker geen bescherming kan genieten met toepassing van artikel 1 F van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan, nu de dienstige feiten en de wijze waarop verweerder op basis van deze feiten tot zijn besluit kwam in de motivering van de bestreden beslissing zijn opgenomen, niet gevolgd worden in zijn stelling dat deze motivering onvoldoende is. Verzoeker geeft aan – door te stellen dat de feiten van 12 jaar geleden dateren en gepleegd zijn in Angola – zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, maar toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Een schending van de “*motiveringsverplichting*” en van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN